

CLEÒPATRA.

Iván Morales, Febrer 2015

Equip Artístic

Direcció: Iván Morales
Escenografia i vestuari: Jose Novoa
Il·luminació: Raimon Rius i David Castelló
Disseny de so: Mar Orfila
Caracterització: Paula Ayuso
Música: Óscar Blanco
Coreògraf: Oriol Pla
Meritori d'escenografia: Marc Salicrú

Producció excutiva: La Brutal
Coproducció Teatre Lliure i La Brutal

Agraïments: Anna Alarcón, Xavi Sáez, Nieves de León Reyes, Inés Clares Ramos (Lloc de la dona - Germanes Oblates), Mireia Mora, Helena Moliné, Xantal Gabarró, Leticia Roig, Bernat (Reraguarda), Marc Serra (La Base), Borja (Taller de Ficció), Cultius Contemporanis del Barri, Montse Neira, Paula Ezquerra. Montse Sánchez Borràs i Manuel Delgado.

Una coproducció de la Brutal i Teatre Lliure.

Espectacle estrenat el 6 de maig del 2015 al Teatre Lliure de Montjuïc.

Repartiment

PAOLA	Clàudia Benito
ISABEL	Anna Azcona
DYLAN	Manel Sans

Aquesta obra forma part de la trilogia de *La Brutal* i el Teatre Lliure "Tot pels diners". La primera part és **Mammon** de Nao Albet i Marcel Borrás. La tercera part és **L'Onzena Plaga** de Victòria Szpunberg. **Cleòpatra** es troba al mig. Les tres peces, d'estils i gèneres diferents, compartien tema (els diners), alguns símbols, i un personatge, Dylan, interpretat als tres muntatges originals pel mateix actor, Manel Sans.

0.

Paola, fora del teatre, observa al públic que està entrant a la sala. Mira als ulls a la gent, els observa i els estudia, compartirà molt amb ells d'aquí uns minuts i necessita saber davant de qui es trobarà.

Dylan, a sala, prepara l'escenari per la funció. El mínim d'elements possibles, els estrictament necessaris per explicar la història.

Mig despullat, Dylan es dedica a fer la regiduria, prenent-se tot el temps del món, parant atenció en cada petit moviment i detall, calmant la seva ansietat. No para de fumar tabac, un cigarro darrera de l'altre.

Isabel, per la seva banda, està asseguda a un racò, no excessivament exposada. Té una tauleta amb llibres i depén del dia aprofita aquesta estona abans de que comenci l'espectacle per revisar-ne un.

Paola, Isabel i Dylan s'apropen a l'escenari i es preparen.

1.

PAOLA.

PAOLA al centre, parla al públic. DYLAN i ISABEL, a cada banda, l'escolten atentament. Tots tres porten roba de carrer.

PAOLA

El tio s'està equivocant. (pausa) La bossa Kipsta és allà, jo aquí, encongida, posició fetal, en un racó, ja m'ha colpejat molt fort aquí, cops de peu aquí, i aquí, al cap, una mica, m'he cobert, aquí més mal, aquí a la mà, genoll, aquí, per sobre el pit, el llavi, em brolla, aquí també, i aquí, ara ja marca per tota la vida aquí, aquí i aquí, a les costelles on més. Vale. Ja m'ha pegat. Les hòsties ja estan. Fan mal. Molt. Ho puc soportar. (pausa) Se sent humiliat, els deutes es paguen, pel que es veu em toca a mi pagar i amb el meu dolor pago. No és maldat. És ràbia. Hi ha unes regles, i les regles hi són quan et van bé, i quan no, també. És així. (pausa) Però hi ha una línia que no es creua ni de conya. (pausa) Miro a l'Stiff i veig que, darrera del vermell dels seus ulls, definitivament, ja no hi ha un èsser humà, mirant-me. Ara, per ell, jo soc una cosa. (pausa) I sé que acaba de decidir que farà amb mi el que tots fem amb les coses. (pausa) Es descorda el cinturó Gucci. Comença a baixar-se els pantalons Dolce & Gabana. Al fondo, les veus del Juan Magán i l'Enrique Iglesias cantant. Venen de la discoteca de baix. "Cantant". L'Stiff es baixa els seus Calvin Klein, deixa sortir la seva polla, apuntant cap a mi, inflada, venosa. (pausa) Dance, dance, dance, dance, el soroll del bombo, el terra vibra amb els greus, poca llum, l'Stiff s'apropa, les cames em tremolen, *baila de noche y de día*, és com el puto rosset catxes del Capitán América. (pausa) Just ara, acaba de creuar una línia. (pausa) La ràbia l'entenc. Altres coses, no les accepto. El tio s'està equivocant. (pausa) Ey, ey, ey, ey, ey, ey, ey, ey. Vale. Todo en orden. (pausa) ¿Quieres pasarlo bien? (pausa) Yo también quiero pasarlo bien. (pausa) Te ha jodido. Sé que lo mi exnovio te ha hecho no es de ley. Está bien. No tengo ningún problema, yo pagaré el precio. Además, Stiff, tú siempre me has gustado. Y lo sabes. (pausa) I així acabo amb la seva polla a la meva mà. (pausa llarga) La bossa Kipsta és allà. Fa set minuts, quan l'stiff em va fer entrar a empentes dins aquest quarto merdós ja la vaig veure, amb la cremallera oberta, bosses blanques a dintre, brillants. El molt parguelas ni tan sols les va amagar per mi, ni tan sols va tenir el detall de tancar la cremallera el molt pringat. Com qui deixa un Jaguar aparcat amb les claus posades a l'starter perquè sap que ningú estarà prou loco com per donar-li pel cul i emportar-se'l. (pausa) Us acabo de dir que tinc la seva polla a la meva mà, sí? (pausa) Retorçar, apretar, tumbat, buscar, una de les taules, contra el cap, un cop, torpe, poc temps, puc sostenir-me dreta?, s'intenta aixecar, busco, més, agafo una ampolla, la llenço aprop de la seva cara, rebenta, em tapo els ulls, a cegues, cop de peu, li dono a les costelles, crec, un altre cop de peu, més avall, a l'aire, puc sostenir-me dreta, arribo fins la bossa Kipsta, l'agafo, joder com pesa, al costat, una navalla, bingo, l'agafo també, ell s'arrossega cap a mi, amb la bossa, un altre cop, a la boca, has comés un error, la porta no s'obre, tancada amb clau, merda, merda, merda, l'Stiff s'està aixecant. (pausa) Morta. (pausa) La

bossa Kipsta a una mà, la navalla a l'altre, no soc forta però soc àgil, petita, estil Messi, em giro, se la clavo aquí, es retorça, està sagnant, retorçant-se, un altre cop de peu, al pom de la porta, i un altre, i un altre, ell està sagnant, la porta s'obre, l'allunyo amb un altre cop de navalla, "estás loca", l'Stiff diu, "¿Sabes lo que te voy a hacer?". (pausa) Jo no sé ja si estic boja. (pausa) Però ara estic sola. (pausa) Les angleses riuen escandaloses, els xavals vomitant, em fico entre la gent del passeig marítim perquè no em trobi, l'Stiff corre darrera meu, em perd de vista, segueix buscant-me. I jo acabo a la platja, està clarejant el cel ara, la vida sencera corrents, des que vaig sortir del cony de ma mare, la bossa Kipsta a la meva mà encara, pesa molt, la sang assecant-se a la meva cara, i les onades mullant-me els peus. La sal de la meva sang. La sal de l'aigua del mar. L'eco dels riures. Els petons. Els braços. El drac blau, gegant, poderós, amb ales, i dents afilades, tatuat a l'esquena de l'Andy. (pausa) Espaguettis. Tomàquet. Comí. Massa comí. Formatge rallat. El Caserío. Hummus. Cervesa freda. Baklavas. (pausa) Les cames. El ventre. El sexe. El vent. (pausa) La sorra. Tebeos de la Marvel. Tebeos de DC. Tebeos de Bonelli Editore. I tebeos mexicans de kiosc. Pel·lículas yonkis punto com. Pel·lícules de la Shaw. Pel·lícules de Los Vengadores amb Robert Downey Jr. (assenyala el seu nas) Molts núvols. (pausa) Molts crits. Molta calor. Molts ocells. (pausa) Molt de fred, ara. (pausa) Recordo a l'Andy mirar-me, a l'altre banda del sofà, els porus oberts, enganxats els meus als seus per la suor, pràcticament el mateix cos, el seu i el meu, els seus peus al costat del meu cap, i la seva cara allà, els seus ulls, mirar-me, i a l'altre banda dels ulls de l'Andy, allà dintre, i jo posar-me cursi i pensar, què bonic..

DYLAN comença a baixar el vòlum de la música poc a poc.

PAOLA

...un altre èsser humà.

Silenci.

Casa de la ISABEL, saló. Tauleta, vi i herba.

ISABEL aixeca un telèfon mòbil del que sóna un soroll constant i familiar.

DYLAN

Sí.

PAOLA

(segueix parlant al públic, aliena a DYLAN i ISABEL) És hora.

ISABEL

Què?

PAOLA

De tornar.

DYLAN
Sí.

PAOLA
Aquí.

ISABEL
Què?

PAOLA
On no pensava mai que hi tornaria.

DYLAN
Una màquina?

PAOLA surt de la part central d'escena i s'en va a un racó, on comença a maquillar-se.

PAOLA
(a ISABEL i DYLAN) Us toca.

DYLAN
Un motor?

ISABEL
Escolta bé. (pausa) Calent. (pausa) Ja casi ho tens, ho estic veient.

DYLAN
Jo, no sé.

ISABEL
Una trolley! (pausa) Les maletes aquelles. Amb rodes.

ISABEL apaga el soroll del mòbil.

DYLAN
Ah.

ISABEL agafa una tatxa de porro d'herba.

ISABEL
De veritat que no vols fumar? A mi és que em senta molt bé, mira tú. Saps què passa? El dolor. (s'encén la tatxa) Mira, Dylan, jo porto tota la vida treballant, sense descans, encara treballo, no he pogut alliberar-me de les cadenes, o millor dir, he preferit les cadenes de la feina a unes altres, saps? Però no hi ha res pitjor per la salut, i això ho sap tothom, que la feina, treballar mata, això ho sap tothom. I ara estic així, que em fa mal el cos des que m'aixeco fins que m'en vaig a dormir, segons com és insuportable, sí, els metges diuen una cosa diferent cadascun, és esgotador, en sèrio, és cert, al final depèn de la farmacèutica

que els hi pagui, sí o no?, en la majoria dels casos, per desgràcia.

DYLAN s'encén un cigarro.

ISABEL

I resulta que ara a la meua edat, que jo no m'he drogat mai, de veritat, vull dir, i mira que n'he prèss quan m'ha vingut de gust, i molt, me n'ha vingut de gust molts cops, però mai me n'he quedat a viure dintre de la droga com molta gent, no pas, i ei, ho respecto, és una decisió com qualsevol altre, és una alienació més, sí?, però tal i com estan les coses qualsevol és lliure de buscar la seva pròpia sortida a l'ofec, en tot cas jo, si mai m'he perdut a la vida, i la veritat és que una mica me he perdut, no?, una mica bastant, m'he perdut, però ha estat en altres forats, saps?

DYLAN i ISABEL fan una calada alhora.

ISABEL

Doncs ara, amb aquests dolors nous que han expropiat aquest cos que la Natura m'ha regalat, resulta que aquesta senyora i jo, a aquestes alçades, ens hem fet bones amigues.

DYLAN

Sí.

ISABEL

Res per beure? (pausa) De veritat?

DYLAN

Estic bé.

ISABEL

(pausa) Estàs bé? (pausa) Tinc un *whisky* boníssim que vull encetar, però no m'el beuré pas sola, comprendràs.

DYLAN

Estic bé.

ISABEL

Saps que a Venècia les volen prohibir? Trec-trec-trec-trec-trec-trec. Pel soroll i perquè erosionen el terra, imagina't, milers, milions de *trolleys* passant dia rere dia rere dia rere dia rere dia rere dia pels mateixos carrers..

DYLAN

Clar.

ISABEL

...no, i pel soroll també, i sí, perquè hi ha gent, espero que el teu cas no sigui aquest, gent amb la son lleugera..

DYLAN

No.

ISABEL

...aquest trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec, aquest exèrcit infinit...

DYLAN

Voldré una mica d'aigua, si n'hi ha.

ISABEL

Saps quant val cadascuna d'aquelles faroles gegants noves que han posat?

ISABEL va per servir-li aigua al DYLAN.

ISABEL

Aquelles amb càmeres, amb ordinadors... Saps quin percentatge del pressupost de remodelació del barri ha anat només a aquestes faroles? Saps quants dels bars d'aquest barri són propietat del Bar Pepe? Saps quants són propietat del Bar Eusebio? Saps les places noves que han fet? Saps a qui li han donat les concessions de les terrasses que hi ha allà, a les places? Saps *per què* els hi han donat les concessions de les terrasses? Saps quants apartaments turístics hi ha només en aquest barri? Saps quanta gent vivia als edificis que hi havia en aquest carrer abans que els enderroquessin? Saps on viuen ara? *(pausa)* Saps quant de temps em queda de viure en aquesta casa abans que no em facin fora a mi també i enderroquin aquest lloc on ens trobem ara mateix?

DYLAN

No. *(pausa)* Quant de temps et queda de viure en aquesta casa abans que no et facin fora, Isabel, a tú també?

ISABEL

(pausa) Ni repajolera idea, Dylan. *(pausa)* Però ja han marxat tots els nens. *(pausa)* Un carrer on ja no hi queden nens és un carrer destinat a morir.

ISABEL i DYLAN fan una calada alhora.

ISABEL

Saps? He vist moltes coses. De com funciona el món. He tingut aquesta sort. Entens? *(pausa)* I de tot el que he vist, per no tornar-me boja, he hagut de posar-me a estudiar, per intentar obrir els ulls i entendre tot aquell estrany desgavell en el que se suposa que tú i jo, encara que no ho sabem, estem vivint. *(pausa)* Tú saps de què treballa? *(pausa)* Dylan, jo sóc treballadora sexual. Puta. Jo m'he follat a la meitat dels homes d'aquesta ciutat, però abans he vist com tractaven els seus diners, com els tocaven. *(pausa)* He pogut entendre moltes coses, així.

DYLAN

(pausa) Voldré més aigua.

ISABEL

(riu) Ai, Dylan que t'he fotut un panfleto. (pausa) Estic en aquest moment de la vida, en el momento de hacer panfletos, horrorós, una merda gegant, són fastigosos, els panfletos, la política a mi em sembla, cada cop més, una cosa embrutidora, fa pudor de resclosit, els polítics nomès saben parlar d'ells mateixos i de la seva ombra, i a mi no em paga ningú per fer política, a mi, jo el que vull és ser rica i deixar de treballar, o no?, no posar-me ara a donar hores de la meva vida gratis per la merda fastigosa de la política. A mi m'agrada cantar, a mi m'agrada ballar, com la gent que està viva, i no m'agrada la política, com a la gent que està morta tot i que està de peu.

ISABEL i DYLAN fan una calada alhora. Els dos apaguen els respectius cigarros.

ISABEL

Quina mena de nom és Dylan?

DYLAN

És un *catchy name*... (pausa) Un mote.

ISABEL

Massa vulgar Francesc?

DYLAN

Dylan em deien, Dylan s'ha quedat.

ISABEL serveix més aigua a DYLAN.

ISABEL

Bob Dylan? (pausa) Dylan Thomas?

DYLAN

(pausa) Dylan Bravo.

ISABEL

(riu) Dylan Bravo?

DYLAN

(pausa) Quan era més jove vaig..

ISABEL es comença a liar un nou canuto.

ISABEL

(pausa) Sí?

DYLAN

(pausa) Vaig fer una peli ianki, el personatge es deia Dylan Bravo i... (beu) Agafo més.

DYLAN va a per aigua.

ISABEL
Artista?

DYLAN
No fuckin' way.

ISABEL
Mira quina casualitat, a mi abans ningú no em deia Isabel, saps?, jo també tenia un mote, per un personatge, Cleòpatra, així em deien i així s'em va quedar. Els artistes també, igual que els polítics, només parlem de nosaltres mateixos, però volem donar alegria al món, som generosos, espíritu generoso, no? Els tenia a tots amb la boca oberta, aquí baix, a l'avinguda, tinc fotos, il.luminant la ciutat, el meu nom, Cleòpatra, lletres gegants, ho hauries d'haver vist, és la idea patriarcal occidental aquesta de Cleòpatra com una *mata-hari* hipersexualitzada, però en el seu moment era molt graciós, una mica *clown*, es morien tots de, sí, no, joder, m'els ficava a tots a la butxaca. (*acaba de liar el canuto*) Tú vols que t'el faci? (*pausa*) Tú vols que et faci el meu número.

DYLAN
No.

ISABEL
No?

DYLAN
Els dolors.

ISABEL camina per posar la música.

ISABEL
No pateixis, Dylan. És només quan ballo que no em fa mal res.

ISABEL fa que comenci a sonar el "Tema de Cleòpatra".

ISABEL
(*s'encén el canuto*) No em feia cap gràcia això de llogar una habitació, sóc una reina, jo, saps? (*pausa*) Però ara que hem xerrat una mica, no sé, potser, no?, potser sí que ha estat una bona idea.

CLÈO comença a ballar amb els primers compassos.

PAOLA
(*al públic*) Pico a la porta.

CLÈO deixa de ballar i va a obrir: Descobreix la PAOLA.

PAOLA
(a ISABEL) Hola.

PAOLA deixa la bossa Kipsta al terra. Encara sóna el "Tema de Cleòpatra" en versió instrumental.

ISABEL i PAOLA es miren.

La música del tocadiscos segueix sonant. DYLAN no entén la situació.

PAOLA
Puc?

ISABEL
(pausa) Sí.

PAOLA entra, camina tambalejant-se.

ISABEL l'observa, congelada per la sorpresa.

PAOLA
(pausa) Tens algo per... (fa gest de beure)

PAOLA, molt lentament, s'asseu. S'acomoda.

DYLAN té l'ampolla d'aigua, li passa a la CLÈO, que serveix a la PAOLA.

PAOLA beu.

La ISABEL s'asseu davant de la PAOLA.

ISABEL
Què ha passat?

PAOLA mira a ISABEL.

PAOLA
Hola.

ISABEL
Paola, qui t'ha fet això?

PAOLA
(nega) No importa.

ISABEL
(pausa) Anem a l'hospital.

PAOLA
(nega de nou) Millor em quedo aquí.

ISABEL

(*pausa*) Dylan, sisplau, em portes el botiquín?

ISABEL assenyala un lloc, allunyat.

DYLAN assenteix i va cap on la ISABEL l'hi ha assenyalat.

PAOLA

Em curaràs?

ISABEL

Sí, clar.

Arriba el DYLAN amb un botiquí, li passa a la ISABEL.

ISABEL

(*a DYLAN*) Dylan, sisplau, perdona, però pots portar la seva bossa a aquell quarto d'allà?

PAOLA

(*intenta aixecar-se*) Espera.

ISABEL

(*atura a PAOLA*) No et moguis. (*a DYLAN*) Moltes gràcies.

DYLAN assenteix i es dirigeix a la bossa KIPSTA. PAOLA l'observa. ISABEL prepara la cura.

DYLAN es sorprén de com pesa la bossa KIPSTA.

ISABEL

Et farà una mica de mal. (*pausa*) Vine.

DYLAN s'en porta la bossa.

PAOLA es deixa caure poc a poc sobre les cames de la ISABEL. ISABEL comença, amb molta delicadesa, a curar les ferides de la PAOLA. PAOLA aguanta el plor, pel dolor.

PAOLA s'acaba dormint. ISABEL l'observa dormir.

ISABEL

Qué gran que s'ha fet el teu cos, petita.

La música deixa de sonar. ISABEL, asseguda, s'adorm també.

Passen les hores. Es fa de dia. PAOLA desperta, descobreix a ISABEL en la mateixa posició, encara adormida.

PAOLA

Bon dia.

PAOLA s'incorpora, desubicada. ISABEL es desperta.

ISABEL
Bon dia.

PAOLA i ISABEL es miren, una asseguda al costat de l'altra. Una situació una mica incòmoda.

ISABEL
(pausa) Com et trobes?

PAOLA
Bé.

DYLAN entra, lluny d'elles, en barnús, fumant, i posa una tetera a bullir.

DYLAN
(canta per ell) *Stabat Mater dolorosa...*

ISABEL
Bon dia.

DYLAN
(pausa) Faig tè. (segueix cantant) *Iuxta crucem lacrimosa, lacrimosa...*

ISABEL
Paola. (pausa) No vols res per esmorzar?

PAOLA
(pausa) Bueno.

ISABEL
(a DYLAN) Fes per tres, si no t'importa.

DYLAN
(canta per ell mentres fa el té) *Dum pendebat, dum pendebat filius.*

ISABEL
(a PAOLA) L'he llogat un quarto. Només porta aquí quatre nits.
(pausa) Dylan. (amb un gest) Un moment.

DYLAN assenteix i surt d'escena. Ha deixat el tè escalfant-se.

ISABEL
No vols explicar-me qui t'ha fet això?

PAOLA
(pausa) No importa, de veritat.

ISABEL

Vull ajudar-te. Si Puc.

PAOLA

Estic bé. Que sí. He tingut un accident. Coses que no haurien de passar. Ara sóc aquí, estic bé. Estaré millor.

ISABEL

(pausa) Què puc fer?

PAOLA

Deixar que em quedi aquí uns dies. Estar tranquila. (pausa) Dylan? Quina mena de nom cutre és aquest?

ISABEL

(somriu) Dylan Bravo.

ISABEL va a servir el té.

PAOLA

(riu) Dylan Bravo.

ISABEL serveix el tè. Mira a PAOLA.

ISABEL torna amb dos gots que treuen fum.

ISABEL s'asseu al costat de la PAOLA.

ISABEL

Saben les teves ties que has vingut aquí? (pausa) Tampoc no et parles amb elles, ja, no?

DYLAN entra de nou, al fons, i es serveix ell també el seu tè. Segueix cantant per ell, en veu molt baixa, durant la conversa de PAOLA i ISABEL, l'Stabat Mater.

ISABEL

Les meves germanes són el que són. (pausa) Però t'han cuidat bé, filla. (pausa) No?

PAOLA

Tindrem temps, vale, de parlar. (pausa) Un tè ara, perfecte.

ISABEL

(pausa) Tindrem temps.

PAOLA

Sí.

ISABEL

(pausa) Arreglaré el teu quarto. Saps?, des de fa uns anys hi entra molta més llum.

PAOLA

(al públic) Piquen a la porta. Isabel s'aixeca per obrir.

ISABEL

(pausa) Sóc molt feliç de que hi siguis aquí.

PAOLA

(pausa) Isabel s'aixeca per obrir.

ISABEL s'aixeca i va cap a la porta.

ISABEL

(de camí a la porta) Ben bo que està el té aquest.

DYLAN

(deixa de cantar, des del fons) Clau.

ISABEL

Un gust peculiar.

DYLAN

Depurador.

DYLAN, molt lentament, s'apropa a PAOLA sense que ella se n'adoni.

PAOLA

(al públic) Isabel obre la porta i a l'altre banda apareix una dona petita i rodona. *(senyala a una persona concreta del públic, un home)* Tú. *(pausa)* Mirada obstinada. *(pausa)* Somriure guerrer. Parleu apassionadament. *(pausa)* Portes uns papers, com un dossier o un treball d'institut, li dones, els mireu amb orgull. *(pausa)* Ma mare parla apassionada del que hi ha allà, als papers. Us despediu, Isabel vol tornar amb mi, però hi ha alguna cosa del que us porteu entre mans que és superior a vosaltres. Sou com dues nenes petites preparant una gamberrada. *(pausa)* No la recordava així, però tampoc la recordava massa, la veritat. *(pausa)* Però sí, tia, això sí, això sí que ho recordo. Ma mare era una dona molt apassionada.

DYLAN

(acaba de seure al costat de la Paola) Ei, niña, joder amb els kilos que portes allà dintre la bossa, no?

PAOLA, espantada, mira a DYLAN.

Fosc.

2.

DYLAN

Una llum il·lumina només a la ISABEL. Porta un dossier a la mà. DYLAN, a un racó, es vesteix de carrer. PAOLA, lluny, ho observa tot.

ISABEL

(al públic¹) Primero de todo, os pido disculpas por no haber sabido que tendríamos que soportar el ruido de ahí afuera. (pausa) La verdad es que nos ha cogido por sorpresa. Pero sobre todo os quiero dar las gracias a todas por haber venido aquí. Sé que muchas no me conocéis, sé que las que me conocéis, algunas, podéis pensar que lo que yo diga tampoco tiene ya mucho fundamento, y tal vez tengáis razón, no lo sé, lo único que yo quiero, viendo como se están desencadenando las cosas, es aportar. (pausa) Aportar lo que pueda. (pausa) Dice el alcalde que tenemos, ahora mismo, que lo que nosotras hacemos es la esclavitud del siglo XXI. Vaya. A mi, hasta el día de hoy, que yo me haya enterado, lo único que me han hecho ha sido pagarme a cambio de horas de mi vida, ¿no?, como a todas. ¿Por qué les gusta hacernos sentir tan mal? ¿Por qué insisten en comparar una y otra vez lo que hacemos con cosas tan terribles? ¿Por qué nos intentan convencer siempre, constantemente, de que somos una mierda, de que tenemos que mirarnos al espejo y decirnos a nosotras mismas que somos una mierda? (pausa) Yo no soy ninguna esclava, yo no quiero sentirme una esclava, yo no quiero que existan las esclavas, ni los esclavos. Y voy a hacer todo lo que esté en mis manos para romper las cadenas de cualquiera que me rodea, cualquiera de vosotras, que lo sea. Todo lo que esté en mis manos. Pero tengo ojos, miro a mi alrededor, y yo no tengo ni repajolera idea de por qué me tengo que sentir yo peor por lo que hago que la gente que me rodea y que hace lo mismo que he hecho yo desde siempre, que es sencillamente buscarme la vida, buscarme mi vida. (pausa) ¿De qué va esto? Si trabajas con tu cerebro eres un intelectual, si lo haces con tu cuerpo un obrero, pero las que lo hacemos con nuestro sexo, ¿somos criminales? (pausa) Yo, no sé, eh, perdonad, que, me emociona veros a todas aquí, lo único que puedo aportar, a nuestro colectivo, es todo mi empeño, todo lo que tenga. Se da la circunstancia, favorable, ¿no?, de que alguna de las herramientas que he podido desarrollar en esta vida puede ser de ayuda a toda esta aventura, ¿no?, tan apasionante -

DYLAN entra, de nou, a escena. S'ha vestit un altre cop de carrer. Porta una bossa de plàstic amb dues llaunes de cervesa.

DYLAN

(al públic) Perdò.

ISABEL

- que nosotras -

DYLAN

(al públic) Perdò.

1

¹Durant tot aquest monòleg ISABEL només es dirigirà als homes del públic.

ISABEL

- tenemos entre manos.

DYLAN

(a ISABEL) Perdò. El meu torn és el, és el meu torn.

ISABEL

(pausa) I tant. (i marxa)

La foscor torna a la platea.

DYLAN

(al públic) Entro a casa de l'Isabel, vaig cap a l'habitació de la Paola. Mai havia vist tantes putes juntes. (pausa) Fins i tot jo diria que em sona alguna, en concret, potser. (pausa) Paola.

DYLAN entra a l'habitació dels trastos. PAOLA té un petit llit improvisat, on descansa l'ordinador.

PAOLA

Estava a punt de tenir un atac de cor.

DYLAN

I jo.

PAOLA

L'assemblea aquesta friqui al saló que, al carrer el soroll insoportable, jo aquí tancada.

DYLAN

Niña, jo venia pujant pel carrer Radas mirant rere meu, cap a la dreta, cap a l'esquerra, dic "cony, que d'aquesta ja sí que em pelen".

PAOLA

(pausa) I?

DYLAN

I molt millor.

PAOLA

El què?

DYLAN

Que no hakis vingut.

PAOLA

Sí?

DYLAN

El més important, ara...

PAOLA
Què?

DYLAN
...es que abans de res, primer de tot, per sobre de tot...

PAOLA
Digues.

DYLAN
...em responguis a una pregunta.

PAOLA
Dylan, que em mori ara mateix, t'ho he dit, ja. Stiff no sap res de mi, ni de ma mare, ni d'aquesta adreça.

DYLAN
(pausa) Segura?

PAOLA
Andy i jo teniem noms falsos. No facebook. Mai els mateixos mòbils per més de dues setmanes, no mail.

DYLAN
(pausa) Andy no doubt sap on trobar-te.

PAOLA
(pausa) Estigues tranquil, tot està bé si acaba bé. I això acabarà bé.

DYLAN
Ho sé.

PAOLA
Segur?

DYLAN
Ho veig diàfan.

DYLAN fica la mà dins una butxaca.

DYLAN
Tinc una sensació bonica, saps?, com si no em conegués de res.

DYLAN treu un sobre que sembla plè.

PAOLA
Són aquí?

DYLAN dubta, torna a guardar-se el sobre a la mateixa butxaca.

DYLAN
Saps per què veig tan diàfan que això acabarà bé?

PAOLA

(pausa) Dignes.

DYLAN

"Me ha tocado el gordo, amico, y no lo digo por ti." Li vaig dir al Gordo Michele, el primer dia que el vaig anar a veure, ja t'ho vaig explicar, feia anys que no el veia, al Gordo Michele, però està igual, i avui ho he pensat, quan el mirava, i he pensat en tu, he pensat que aquesta referència la pillaries de seguida, pel poc que et conec, no?, el Gordo Michele, saps?, és com el monstre de Jabba el Hutt, sí?, igual, vale?, però italià i amb pel al cap.

PAOLA

El veig.

DYLAN

"Tengo una bolsa KIPSTA de gimnasio así llena todita rebotante de blanca.", li vaig dir, "Ey, yo no la buscaba, me ha llegado".
(s'encén un cigarro) "Dylan, zio,", (li ofereix un cigarro a PAOLA) vols?

PAOLA

(pausa) Va.

DYLAN

(donant-li i encenent-li un cigarro) "Non ti vedo da anni, non vieni adesso a rompermi i coglioni." Segueix-me perquè al final hi ha una moraleja, ja ho veuràs. "Si te digo", li responc al Gordo Michele, "Si te digo de donde la he sacado se abre la tierra ahora mismo debajo de nosotros y me voy al infierno ardiente donde ya hace tiempo que me esperan, pero es la puritita verdad, amigo mío, tengo una bolsa KIPSTA así rebotante de lo que tú y yo sabemos y te vas a hacer rico riquísimo con ella".

PAOLA

Et segueixo.

DYLAN

Però avui quan he arribat amb la bossa i el tio m'ha donat els diners, de cop *I've had chills down my spine*, Paola, you know, "això és una trampa, és matemàtic, no hi ha volta de fulla, no deixaran que em quedin amb tota aquesta molla, oi?". Jo, allà, comptant: "Una cabezota, dos cabezotas, tres, cuatro..." I, a cada bitllet morat, la certesa de que estàven a punt de donar-me puritito *chicharrón* allà mateix era més clara, perquè sempre ha estat així, a la meva vida, sempre ha passat algo, sempre he confiat em qui no devia, niña, jo sempre, i nem a veure, que entre tenir una bossa de cocaina gratis i tenir-la pagant la millor opció empresarial és tenir-la gratis, és farlopa, ja està banyada en sang *anyways*. Sí o no? (pausa) Paola, el Gordo Michele ha vist la por als meus ulls. (pausa) "Io la grana te la faccio tenere e non t'ammazzo, che invece potrei farlo - lo sai meglio di me -

perché io ho valori, ne ho." (pausa) Em diu el Gordo Michele.
(pausa) "Valori. Se sto dove sto nella vita è proprio perché c'ho
i valori. E se te stai dove stai, se te stai dove stai, Dylan,
figlio di una grandissima putana, prova a chiederti, ecco?, prova
a chiederti perché sei finito così."

PAOLA

(pausa) Ahà.

DYLAN

(pausa) I és en aquest moment que he entés que això acabarà bé.
Sí. Tinc una certesa absoluta, i és una sensació en la que soc
absolutament verge, joder, de que això sí. (pausa) Paola, jo això
ho he fet per tu. Ho saps, oi? (pausa) I ja t'he dit que em trobo
en una fase estable d'abstenció carnal, no t'equivoquis, no és en
absolut un tema romàntic ni sexual, que sí, d'acord, aquesta
energia sempre està present, o com a mínim jo encara no he
aconseguit, d'una o altre manera, i més en aquest paisatge que ens
envolta, què et diré que no en sàpigues ja?, però no és d'això del
que t'estic parlant, en absolut. I bé que ho saps.

PAOLA

Bé que ho sé, Dylan.

DYLAN torna a treure el sobre de la butxaca. Li ofereix a la
PAOLA.

DYLAN

Ni un sol bitllet, en vull.

PAOLA va per agafar el sobre, però DYLAN ho impedeix.

DYLAN

No, escolta, si t'hagués dit que no pensava ajudar-te amb aquesta
merda que m'has fet fer, perdona que et parli en aquest to, vendre
merda és una merda enorme a nivell espiritual entre altres coses,
però si t'hagués dit que no no hauries descansat fins que no
trobessis una altre persona que t'ajudés, sí o no?

PAOLA

(pausa) Sí.

DYLAN

No saps com ho sé. I em jugo el que sigui que t'hauries trobat
algú com el Dylan d'abans, un güey perturbat sense valors, un
desgràcia amb final infeliç per ell mateix i per tots els altres.
(fa per oferir-li el sobre de nou, però abans que ella l'agafi el
torna a apartar) He vist com us tracteu. Portes cinc dies aquí i
no heu estat juntes ni cinc minuts. Et costa tocar-la. No
s'atreveix a mirar-te. (pausa) Vint anys, vale, no en sabeu res,
l'una de l'altre. Està bé, tot això (mostra el sobre) és un puto
macguffin argumental, perdre el temps, Paola. Trigaràs, potser,
tota una vida en prendre consciència, i potser quan te n'adones...

(pausa) És molt senzill. (li torna a oferir el sobre) No fa falta conèixer algú per estimar-lo.

Ara és PAOLA qui no agafa el sobre.

PAOLA

(pausa) Saps per què són (senyala el sobre), no?

DYLAN

(pausa) Sí.

PAOLA

Això sí que acabarà bé.

PAOLA agafa el sobre.

DYLAN

Dale.

PAOLA comença a comptar els bitllets que hi ha al sobre.

DYLAN

(per ell) Cervesa, una cervesa avui sí que puc. (a PAOLA) D'alguna manera hauré de celebrar, no?

DYLAN agafa les llaunes i deixa una aprop de la PAOLA, que segueix comptant els diners.

DYLAN obre una llauna i beu.

DYLAN

(per ell) *Quando corpus morietur, Fac ut animae donetur, Paradisi gloria.* (a PAOLA) D'alguna manera he de celebrar aixó.

PAOLA segueix comptant bitllets. DYLAN corre cap a l'ordinador, s'encén un altre cigarro i comença a teclejar.

PAOLA

(acaba de comptar) Tot.

DYLAN

Tot.

PAOLA

Tu has de tenir la teva part.

DYLAN

Hi ha coses de les que no sé agafar només una part, niña.

PAOLA agafa la llauna de cervesa que DYLAN li ofereix. Els dos brinden i beuen.

PAOLA se n'adona de que el seu telèfon està rebent una trucada. S'apropa a poc a poc.

PAOLA mira la pantalla del telèfon i quan veu el número a l'altre banda canvia l'expressió.

PAOLA
(al telèfon) Sí.

PAOLA escolta a l'altre banda de la línia. DYLAN observa.

PAOLA
Està bé. (...) Nomès deu minuts.

PAOLA penja el telèfon.

PAOLA
(a DYLAN) És aquí. (pausa) Andy.

DYLAN
Aquí?

PAOLA
Al barri.

PAOLA comença a preparar-se per sortir.

DYLAN
I?

PAOLA
Doncs hauré de despedir-me.

DYLAN
(pausa) Per què?

PAOLA
M'ha de mirar als ulls. (pausa) Ha de saber el mal que m'ha fet.

DYLAN
Anem.

PAOLA
(nega) Vaig. (pausa) Amb el teu Gordo Michele has anat tú sol perquè deies que era el teu terreny, veritat? Aquest és el meu.

DYLAN
Ja, però, tú, no...

PAOLA
(l'interromp) Amb pitjors cabrons he lidiat. (pausa) Escolta'm un moment, no vagis d'heroi machirulo-alfa ara, mentres t'esperava, abans, m'he baixat la peli aquella. La peli que feies de Dylan

Bravo. (pausa) Soc sincera? (pausa) Quina puta merda de peli. La primera, la polla. La segona, ja no tant. La tercera, la teva, pecat mortal. El Dylan aquest, el personatge teu, no. Res de res. (pausa) Saps?, un temps vam viure a casa d'un italià, a Mallorca, amb l'Andy i tota aquella merda, vale?, no, escolta, l'italià aquest s'havia deixat una capsa plena de tebeos de Bonelli Editore, tebeos italians, sèrie zeta, l'espai, monstres, espies, friquis, un personatge, Dylan Dog, aquest sí, quan estava fotuda, vale?, em ficava al llit, una güido, quan jo encara, m'estirava, em posava a llegir, hores, dies. Àlbums i àlbums. (pausa) Dylan Dog, *indagatore dell'incubo*. Misteriós, solitari, una mica bruixot, bon tio, com un germà, no? Amb *valori*. (mostra el sobre amb els diners) La meitat d'això, teva és. (el guarda sota el llit) No la deixis entrar i que ho trobi. Vale?

DYLAN
Vale.

PAOLA
(pausa llarga) Si no s'acaba de veritat no s'acaba bé.

PAOLA marxa. DYLAN queda sol.

DYLAN
(al públic) La nit que vaig descobrir la bossa Kipsta de la Paola la vaig passar sencera despert, em vaig seure al davant, només mirant-la, en silenci, *cravin' fuckin' whole night long*. (pausa) No vaig catar res. (pausa) Sóc el puto Iron Man. (pausa) Tenia les bosses de cocaïna allà i no vaig catar res. (pausa) Era fort. Era tan obvi tot. No em conec. (pausa) Al matí següent: "Ei, niña, joder amb els kilos que portes allà dintre la bossa, no?"

PAOLA
Vull vendre això, i amb els diners que em tregui girar tot el meu mon. Com un mitjó.

DYLAN
Em va dir, ella, quan vam poder tenir un moment a soles, i jo, el cor, plop.

PAOLA
Fer servir els diners per poder cuidar de ma mare. Poder cuidar-me. Escriure jo la meva vida. D'una vegada.

DYLAN
Quin cuento de culebrón de tevetrés, ¿no? Quantes vegades no te les has explicat a tu mateix, aquest puto cuento? (pausa) Vaig fugir. Cagat. La noia, preciosa. No? *Stabat Mater dolorosa. Iuxta crucem lacrimosa*. (pausa) Vaig pujar fins allà dalt, sota les muntanyes, on l'estatua de Carmen Amaya, els guiris drogats del Picnik Electronik, respirar, argh!, al terra, tota la gespa, vuit, deu, dotze rates d'un sol cop d'ull, peludes, negres, rodones, pels matolls, vint? Més? (pausa) "La rateta eta eta eta eta"

(pausa) Potser coneixeu el meu pare. Cantant, d'aquells pollosos, anys setanta catalans, barba, jaqueta de pana, carnet del PSUC. Si vau ser nens en aquella època heu cantat les seves cançons, segur: "La rateta eta eta que escombrava l'escaleta, era molt boniqueta, la rateta eta eta.", sí? El nas em comença a picar per dintre. Sí, i tant que l'heu cantada, la cançó aquesta, sí, senyor. Sortia al concert amb la rateta, una disfressa bastant ronyosa, el morro enorme, plé de pols, se la posava la meva mare, era la meva mare disfressada, sí, la rateta, i el meu pare, cantava, feliç: "La rateta eta eta". L'estimàveu tots els nens. (pausa) Tots els nens l'estimàveu al meu pare. (pausa) Un dia, a l'hora de dinar, vaig sortir del cole, ma mare feia poc que havia mort, jo tenia dotze anys, aquell dia feien cigrons i jo no suportava pas els cigrons, així que vaig sortir del menjador per anar a menjar a casa, volia fer-me unes llesques amb pernil, només tenia això al cap, unes llesques de pà amb tomàquet amb pernil, i a l'arribar a casa, tenia dotze anys llavors, a l'arribar a casa, allà, aquell dia, vaig descobrir al meu pare estirat al terra al costat del sofà, envoltat de merda, no era un tio molt endreçat, la veritat, el cap així molt ridícul, en aquesta posició, ulls oberts, amb un somriure? (pausa) (pausa) I de totes les rates que hi ha aquí, a la gespa, una d'elles, que rosega un tros de *shawarma* que algú ha llençat, aquella rata aixeca el cap i em mira. (pausa) Em mira als ulls. (pausa) Fixament. (pausa) I em somriu. (pausa) Sí. Em somreia. Com si em digués: "Tranquil. Tot acabarà bé." (pausa) I ara ella acaba de marxar corrents, sola, i sé perfectament, perquè ho he vist als seus ulls, i perquè tots ho sabem, sé perfectament el que succeirà, és evident, quan ella, Paola, *the girl*, es trobi amb ell, Andy, *the boy*. I les meves pulsions, el meu ego, no hi pinten res. *Niente*. Jo he fet el que havia de fer, ja no puc fer-hi més. Sé, si escolto bé, sí, puc trobar una certesa a les parets del meu estòmac que em diu que si jo paro quiet, aquí, exactament aquí, si no faig cas d'aquest forat, em crema al pit, ara mateix creix dintre meu, hiperbòlic, atòmic, si no surto d'aquesta habitació i no em moc d'aquestes coordenades espaials mastegant sorra i apretant els punys i la mandíbula amb força, si m'enfonso aquí mateix sota els llançols, potser llavors comprovaré, em toca, que he deixat de ser, *God Almighty*, un esclau. (pausa) Surto corrents. (pausa) Abans agafo el sobre amb els diners, instint, el guardo aquí, dintre, surto corrents. Isabel, encara la seva assemblea, entre les putes, corro cap a la porta, baixo les escales, la pols de les demolicions inunda l'aire, estan tirant a terra l'edifici que hi ha just al costat del nostre, runes, pedres, sorra, corro, plaça Navas, nit, guiris pujant carrer amunt, les seves *trolleys*, trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec-trec, nenes *iankis* actrius porno, llums, neó, Las Vegas versió Playmobil, nois àrabs, riuen, locutori, un anunci d'una beguda, un *blowjob*, estic suant, el nas em pica molt per dintre, tiro per Elkano, modernillos, artistes, el sobre amb els diners aquí, aviat lluna plena, no deixo anar mai, el sobre, plaça del Surtidor, Rihanna, les terrasses, no, no, no, boca, tremola, Blai, la polla, crema, Kilim, Tieta, no, no, no, no, no, no, no, els ulls, com pilotes de golf, Tapioles,

Reggaeton, mulates, *twerking*, el nas em pica molt moltíssim per dintre, no, Poeta Cabanyes, no, Nou de la Rambla, no, el refugi les bombes, no, Roser, Margarit, Vilà Vilà, transexual, pits, preciosos, *damn*, no, no, no. (pausa) Frankfurt. Apolo. Sí. Paola i un tío alt, calvo, bigoti, tremola, plora, braços tatuats. Andy. Unes hamburgueses greixoses que cap dels dos s'atreveix a tocar. M'amago, darrera d'un cotxe, observo. Paola té pena, el seu acaricia el braç de l'Andy. (pausa) Andy la mira. (pausa) La verga, a punt d'explotar. Paola i Andy caminen sota les faroles gegants, entren en un hotel del Paral·lel, un hotel puta mare, busco a les finestres, l'habitació on els dos entren, des del carrer, encenen els llums, es besen, entro a l'hotel, just al davant, hotel puta mare, tot aquí són hotels puta mare, demano habitació, a l'alçada del pis de l'habitació de la Paola i l'Andy, un dels bitllets liles, del sobre, habitació, m'assec, la finestra. (pausa) La pell de Paola. Suau. Tersa. La pell de l'Andy. Fibrada. Forta. Paola riu. (pausa) Una cervesa més? (pausa) Una més? L'esquena de l'Andy, té un drac blau, gegant, poderós, amb ales, dents afilades, s'aixeca, imperial, la boca enorme, les genives, a mastegots, la devora. (pausa) Paola desapareix. (pausa) El drac fa un rot, i escup l'ànima de la Paola.

ISABEL

On és la Paola?

DYLAN

Què?

Saló de casa de ISABEL. ISABEL fuma una mica d'herba mentres llegeix, també té una ampolla de whisky per la meitat i dos gots. DYLAN acaba d'entrar.

ISABEL

No estaves amb la Paola?

DYLAN

No. (pausa) No dorms?

ISABEL

No, demà és un dia important, necessito relaxar una mica la ment abans d'estirar-me. (pausa) No saps on és?

DYLAN

(pausa) Ni idea. (pausa) Ha anat bé, l'assemblea, no?

ISABEL

Bueno, els processos, sí, i tant, són lents, i s'acceleren alhora, sí.

DYLAN

Bé.

ISABEL

Vols? (*assenyala el whisky*) Una mica. (*pausa*) No em vagis ara del teu rollo abstemi, eh?, que la peste a birra, va, agafa un got, va, Dylan, que l'he tret per tu. (*pausa*) Agafa un got.

DYLAN

(*pausa*) He d'anar al llit.

ISABEL

Dylan. (*pausa*) Soc una dona gran. Seré breu.

DYLAN

(*pausa*) Una copa i he de dormir.

ISABEL

(*pausa*) Una copa i ja.

DYLAN s'apropa cap a la taula i es serveix una mica de whisky al got que estava sense utilitzar.

ISABEL

Ets maco.

DYLAN s'encén un cigarro.

ISABEL

No tens curiositat de saber per què és un dia important demà?

DYLAN

Per què és un dia important demà?

ISABEL

Ens reunim amb l'alcalde, Dylan. (*li ofereix el canuto*) Segur? "Mireu si n'és de ximple el món que per riure i estimar es té d'emmetzinar", eh? Et deia que des de l'assemblea, unes quantes de nosaltres, no? ens reunim amb l'alcalde, demà, a primera hora del matí, res, en poques hores.

DYLAN

Bé.

ISABEL

Un avenç, aquest, no?

DYLAN

Sí.

ISABEL

Les has vist? Elles sí que t'han vist, a tu. (*pausa*) No sé si te n'has fixat, però n'hi ha de tot, les pors, no és fàcil posar-se d'acord, no és fàcil confiar, ho passen fatal, al carrer, la persecució, sí?, cada cop l'espai és més petit, ara ja no tenen Sant Ramón, el carrer Robadors més petit, claríssim, no? (*pausa*) No entenen, Dylan, esborrar-nos és l'única solució per ells. Beu,

Dylan, no pateixis, no hi ha verí.

DYLAN fa un primer glop.

ISABEL

No s'atreveixen a mirar-nos a la cara. Beu, home. Per aixó demà hem aconseguit, un gran èxit, l'alcalde es reuneix amb una comissió nostra, tres només, protocol i merdes, merdes dels polítics, i jo sóc una de les tres, sí, ves, saps de què volem parlar amb ell?, què li volem explicar? (pausa) Està bo aquest *whisky*?

DYLAN

(pausa) Molt.

ISABEL

(*va cap a un lloc concret*) El tinc només per ocasions especials, Dylan. (*s'atura, de cop*) De vegades sóc *hippy flowers*, no? Vull creure en la gent, m'entens? Tinc motius de sobres per no confiar, tothom, però quan confio, escolta, només quan confio és quan tinc forces per aixecar-me pel matí i aprofitar les hores i els segons que la vida em regala i per poder estar amb la gent i per què les coses dolentes no em facin tant de mal, entens? (pausa) A moltes de les noies els hi costa, no em coneixen, fa uns quants anys no faig carrer, n'he fet molt poc, casa bona, noi, una dona treballadora de cap a peus, sí, tota la vida, però cales d'una hora lluny que vinc de casa bona, oi?, i sóc artista, dins de la meva ànima el que sóc, de socarrel, artista, a la merda qui no ho entengui això, pel cul, que sí, els artistes tots uns desgraciats egoistes malcriats fastigosos com els polítics de merda, però jo sóc artista, ni jo mateixa ho puc canviar.

DYLAN fa un segon glop de *whisky*.

ISABEL

(*es serveix més whisky*) Jo ara només tinc un parell o tres de clients fixes, saps?, mileurista però només treballo deu hores al mes, amb aixó ja en tinc prou, si no podem abolir el treball, no?, el que et volia dir, Dylan, no em facis perdre el fil, eh?, sempre hi ha desconfiança, però també hi ha una solidaritat enorme, totes són les meves companyes, totes. Jo sóc la companya de totes.

DYLAN s'acaba el *whisky* d'un tercer glop.

ISABEL

Més? (pausa, *li serveix*) Va. (pausa) Vaig tenir una crisi fa uns anys. (pausa) Una de veritat. (pausa) Tu saps de què t'estic parlant, oi? (pausa) I llavors vaig decidir anar a la universitat. Devia tenir la teva edat i em vaig posar amb la carrera d'antropologia, això no ho sabies de mi, no hem parlat, no hem tingut molt temps de parlar, des de la Paola, no?

DYLAN beu.

ISABEL

Al principi treballava en un pis, amb més noies, saps?, i quan no venien clients em posava a estudiar com una boja, no sé, et semblarà una collonada, però vaig trobar, estudiant, el sustent, teòric, que necessitava, per moltes coses que no entenia, per comprendre'm, després el 15 M, bueno, allà sí que ja, van ser moltes coses, em passaven, i van passar moltes coses... (apaga el canuto) Parlo massa, oi?

DYLAN

(pausa) Tens coses interessants, a dir.

ISABEL

(pausa) Ets maco. Sí, sí, sí, sí, això és el que et volia ensenyar.

ISABEL torna a córrer cap al lloc concret, DYLAN beu. A mig glop, deixa el got.

ISABEL torna a córrer cap al lloc concret, DYLAN beu. A mig glop, deixa el got.

ISABEL

Saps què és el que li volem explicar a l'alcalde? La meva tesina, la carrera, "Cooperatives de treballadors i treballadores sexuals al llarg de la història". Dones i homes, lliures, no?, que han exercit la potestat d'utilitzar el seu sexe com a mitjà de vida i que s'han organitzat col·lectivament per poder fer-ho. Empoderament. Està bo o no està bo (assenyala el whisky)? I quan, Dylan, quan vaig saber que les meves companyes s'estaven organitzant doncs, no sempre és fàcil, saps?, quan van començar a fer fora la gent d'aquest carrer no ens vam saber organitzar, vam perdre la batalla, ja ho veus ara, però amb les companyes, no, amb les companyes és una altra cosa. (treu un dossier) Ens ha costat molt. (li dona el dossier a DYLAN) Hi han algunes idees aquí que, mira, em sento responsable també, en part, d'aixó, aquí hi ha la meva mà, sí, sóc vanitosa, oi?, dient això, però sí, i tant, hi ha la meva mà aquí dins.

DYLAN

(llegeix) "L'única cosa que no podem canviar és que el sol surti per l'est i s'amagui per l'oest".

ISABEL

Gestionariem el local nosaltres mateixes. Sense ningú més. Per fer la nostra feina. En dos anys el podríem fer totalment auto-sostenible. Ells tenen l'edifici, nosaltres tenim la idea. I l'organització. No ens volen al carrer. Què ens ofereixen a canvi?

DYLAN

(pausa) I això és el que demà li parlareu?

ISABEL

No hi tinc res a guanyar amb això ja. Només vull saber que he canviat alguna cosa. *(pausa)* Tú també vols canviar algunes coses, oi?

DYLAN

(pausa) Perdona?

ISABEL

La meditació. La música. *(pausa)* No espio, però vull saber qui tinc a casa.

DYLAN

Obvio.

ISABEL

I l'aigua, les infusions, no parar de fumar, està clar, no?, *obvio*, i amb la cara que fas, la teva mirada. Escapes, no?, has abandonat coses, no? *(pausa)* Com veus a la Paola?

DYLAN

(pausa) ¿Qué?

ISABEL

Com veus a la Paola? *(pausa)* Parles, estàs sempre amb ella, des que ha arribat, no us coneixieu, no?, passa més temps amb tu, definitivament, no?, no hem parlat ni cinc minuts seguits, i això és casa meva, no? *(pausa)* "Tindrem temps". El *temps* mai arriba.

DYLAN

Ja.

ISABEL

Culpa de merda. Estigma de merda. S'et fica aquí i et fa creure que ets una merda. Jo he pagat, m'entens?, amb diners. Cada mes, religiosament, mai millor dit, encara que no em dirigien ni la paraula, les meves germanes, la meva família, i em posaven molt difícil la, comunicar-nos, però els diners sí que els acceptaven, no?, amb els diners d'una puta no tenien cap problema. *(pausa)* Vint anys sense poder fer de mare perquè m'havien fet creure que sóc una merda. *(pausa)* No és amb tu amb qui he de parlar d'això, oi?

DYLAN

(pausa) No.

ISABEL

Exacte. "Tindrem temps". *(pausa)* Li has dit res a la Paola dels meus dolors? *(pausa)* Els meus dolors. Li has dit res?

DYLAN

No.

ISABEL

No? *(pausa)* Per molt que meditis, Pep, saps?, per molta música religiosa Cristiana de merda, no és el que deixes anar, tio.

DYLAN

No em trobo -

ISABEL

No és del que escapis, és a què t'agafes. Escolta'm bé.

DYLAN

- gaire bé.

ISABEL

Tant és, si no pots agafar-te a res, si no creus, en la gent, només creas dolor, al teu voltant, que jo hagi triat fer servir el vel de la ingenuïtat perquè és com m'ha sortit del cony no significa que no sigui capaç de veure, a la gent, tú què hòsties et penses?

ISABEL s'encén el canuto. DYLAN s'aixeca, marejat.

DYLAN

Bona nit.

ISABEL

Les meves companyes sí que s'han fixat en tu, una mica més, va *(li serveix de nou)*, no sé si tu en elles, però elles sí que t'han vist, aquesta nit ens acabem l'ampolla, un parell o tres de les meves colgues, has estat client seu. *(pausa)* Guai. *(es serveix)* Beu, home, beu, Dylan, beu. *(pausa)* El loco de Las Vegas, Dylan, Pancho, Nacho, Sonny, Tico, Marco. Joc, enganys, robatoris, estafes, narcotràfic... Sí, vaig bé?

DYLAN

(pausa) Potser sí.

ISABEL

Des del primer moment. N'he conegut molts com tu, masses, no sé, vaig mirar el coll de la teva camisa, vaig comprovar que no eres un guarro, no sé.

DYLAN

(pausa) Ho capito, Isabel.

DYLAN s'aixeca, va a un racó i posa quatre coses dintre de la bossa KIPSTA.

ISABEL es serveix, no veu com DYLAN treu el sobre amb els diners i deixar-lo al mateix lloc on la PAOLA l'havia deixat.

ISABEL espera, beu.

DYLAN surt. Va cap a la porta amb la bossa KIPSTA.

ISABEL

Conec molt bé als de la teva raça. Mares enfadades i esgotades, els pares uns porcs idiotes. Us han maleït, us van dir que éreu reis. I sou fills de l'error. Els que sempre fugiu. Els que sempre feriu. Els que feu que tot acabi malament.

DYLAN

(*pausa*) Espero que tot us vagi molt bé.

ISABEL

Desapareix. (*pausa*) Per respecte.

DYLAN

Marxo del Poble Sec. De Barcelona.

ISABEL

"Aquel que folla con fuego se quema la polla".

DYLAN agafa la bossa i camina cap a la porta.

DYLAN

(*s'atura*) Que vagi bé demà.

DYLAN, de nou, camina cap a la porta.

DYLAN

(*al públic*) Piquen a la porta. (*a ISABEL*) Ja hi vaig jo.

DYLAN "obre la porta". Entra UN DESCONEGUT i es llença a sobre del DYLAN, comença a colpejar-lo.

ISABEL

Dylan!

Fosc.

3.

Isabel.

ISABEL recull tots els elements de l'escenografia. Els col·loca en capsas. Es pren el seu temps.

PAOLA entra, acabant-se de vestir i assecant-se el cabell amb una tovallola.

ISABEL
Hola.

PAOLA
(pausa) Hola. (pausa) He vingut a despedir-me.

ISABEL
Ahà.

PAOLA
No hi eres i, bueno, he aprofitat, m'he fotut una dutxa i, tu també marxes?

ISABEL
Al final s'han posat les piles, em van avisar fa tres dies.

PAOLA
Jo-der.

ISABEL
Això ho tiren a terra la setmana que vé.

PAOLA
Vaya.

ISABEL
Estrany pensar que en dos dies tot això seran pedres, no?

PAOLA
T'han donat un altre pis?

ISABEL
Sant Martí, tocant a Badalona.

PAOLA
Ah.

ISABEL
Em ve de gust veure món.

PAOLA
(pausa) Tot al seu lloc, llavors.

ISABEL
(pausa) I tu?

PAOLA
Ara marxem. *(pausa)* M'ha de trucar.

ISABEL
Sí?

PAOLA
Carretera, música, està prou bé.

ISABEL
Està prou bé.

PAOLA
Els seus pares ens han buscat un pis, viurem aprop, ens podrem entendre.

ISABEL
I tant que sí.

PAOLA
(pausa) Ell ho sap, és conscient, en sèrio, que s'ha equivocat, però de veritat que té bon fondo l'Andy, saps? *(pausa)* Has parlat amb el Dylan?

ISABEL
(pausa) No. *(pausa)* I tu?

PAOLA
El trucaré.

ISABEL
Jo també.

PAOLA
Saps com es troba?

ISABEL
(pausa) Ni repajolera idea.

PAOLA
(pausa) Aquests dies havia d'estar amb l'Andy, era important veure que, però el trucaré, trucaré a Dylan. *(pausa)* He de donar-li les gràcies.

ISABEL
Sort que no vau tenir temps de gastar-vos els diners.

PAOLA
I a tu també. *(pausa)* Gràcies.

ISABEL
No.

PAOLA

Sí, gràcies, no, no hauria d'haver, ho sé.

ISABEL

No passa res.

PAOLA

Sí, sí, no hauria d'haver agafat aquella bossa plena de merda, però, no hauria d'haver-la portat aquí, no hauria d'haver - Si no arriba a ser per tu -

ISABEL

No.

PAOLA

- em sento, et demano, Stiff no hauria d'haver vingut aquí, a casa teva, no hauria d'haver-li ficat la mà a sobre al Dylan, que - I tu, tu no et mereixes - Et juro que si t'hagués arribat a tocar...

ISABEL

(pausa) Aquesta mena de gent és a la que li tinc menys por.

PAOLA

(pausa) Ja.

ISABEL

Però sort que no vau tenir temps de gastar-vos els diners.

PAOLA

Una merda enorme. (pausa) Tu l'has solucionat.

ISABEL

L'únic que m'importa és que Stiff no et tornarà a molestar.

PAOLA

(pausa) Gràcies.

ISABEL

Com hòsties s'et va passar pel cap?

PAOLA

(pausa) De vegades les coses no són fàcils.

ISABEL

(pausa) Has esmorzat?

PAOLA

Prendré algo pel camí.

ISABEL

Sí?

PAOLA

Tampoc tinc gana ara.

ISABEL
Confies en l'Andy?

PAOLA
(pausa) Faig tard.

ISABEL
No vols una peça de fruita?

PAOLA
(nega) Gràcies.

ISABEL
Jo sé, espera, sisplau, jo sé que he deixat, Paola, espera, jo sé que he deixat que - Saps? He patit molt. (interromp a PAOLA)
Hauria d'haver estat. (pausa) A la teva vida. (pausa) Amb tu.
(pausa) Joder, m'ho deia gent que se suposava que m'estimava, qui cony deixaria que la seva filla es pudrés vivint al costat d'una merda?

PAOLA
(pausa) Tindrem temps.

ISABEL
És culpa meva que estiguis sola, que sí, però estàs a punt de pujar-te en un cotxe amb un -

PAOLA
No.

ISABEL
- un tio que t'ha - et diu que canviarà -

PAOLA
No ho facis.

ISABEL
- però t'arrastrarà amb ell al pou.

PAOLA
Si he agafat tota la merda que m'han fotut al cap, calla d'una puta vegada, si et miro i em quedo només amb el que veig, prou, només amb això, oblidó totes les altres merdes, calla, m'importa una merda que siguis ma mare, m'importa una merda que, jo he estat aquí, no hem parlat ni dos putos minuts però t'he observat, t'he escoltat, i em cago en la puta hòstia, joder, crec que ets una bona persona. ¿Vale? (pausa) L'única cosa que puc jutgar, tu ho has dit, és que no has estat. Amb mi. I no ho faig. Mira el que et dic, fins i tot et puc arribar a entendre. Però no has estat, oi? (pausa) Has estat o no has estat? (pausa) Comencem de zero. Et convidó a estar a la meva vida, vale? Jo ara vull ser a la teva

vida, vale? *(pausa)* Però si em mires i penses que l'estic cagant, traga-t'ho, si m'estimes, i calla't la puta boca.

ISABEL

(al públic) Piquen a la porta.

DYLAN entra, porta una samarreta amb l'IRON MAN de Robert Downey Jr., camina amb muletetes, està visiblement ferit. Porta una bossa de plàstic verda, típica de les tendes dels pakistanesos, amb alguna cosa dintre.

DYLAN

(a ISABEL) Bon dia. *(pausa)* Només he vingut a recollir les meves merdes. *(a PAOLA)* Hola.

PAOLA i ISABEL miren com DYLAN entra i camina, amb moltíssima dificultat, com un ferit de guerra, cap al seu quarto per agafar la bossa KIPSTA, encara plena de les seves coses.

DYLAN

M'han donat l'alta, bueno, de fet no me l'han donada, vaja, però no soporto els hospitals, la veritat.

ISABEL

Què tal estás?

DYLAN

Nou de trinca.

PAOLA

(pausa) Tens bon aspecte.

ISABEL mira a PAOLA.

DYLAN arriba a la taula, carregat amb la bossa KIPSTA i la bossa verda.

DYLAN

All right then. *(pausa)* Us importa si em faig unes llesques amb pernil? Abans de marxar, per esmorzar, no?, i moure'm amb algo a l'estòmac. *(pausa, a ISABEL)* Menjo i m'en vaig.

ISABEL

(pausa) Fes.

PAOLA

Vale.

DYLAN

Unes llesques amb pernil no és un esmorzar per tots els dies de la setmana, no és molt *halal*, no?, però bueno, així, de tant en tant, en dies especials, com una cosa, no?, excepcional, doncs, joder, estan molt bé, oi? *(pausa)* Vull dir que, us he comprat una mica,

si en voleu.

PAOLA

M'en vaig de la ciutat.

DYLAN

Ja. *(pausa)* No vols agafar-ne una pel viatge? *(a ISABEL)* No t'importa?

ISABEL

(pausa, a PAOLA) No t'ha trucat, encara.

ISABEL s'asseu a la taula.

DYLAN

(a PAOLA) Fes-te'n una i te l'emportes. Fes-ne dues, una per l'Andy.

ISABEL

Ben bo que està el pernil aquest.

DYLAN

(a ISABEL) Em quedaven cinc euros i m'els he gastat en pernil del Condis. Què vols que li faci? Tota la vida buscant el triomf, què és el triomf? El triomf és esmorzar unes llesques de pa amb tomàquet amb pernil. *(a PAOLA)* Niña, menjar entra dintre de les coses inevitables.

DYLAN li passa una llesca a la PAOLA i s'aixeca per anar a buscar gots on servir un suc de taronja que portava a la bossa.

DYLAN

Sé que és una combibació una mica estranya, pernil i suc de taronja, així de bote a sobre, no me n'anava a posar ara amb l'exprimidora, però bueno, jo és que ja no tinc paladar, és el que tenen tants anys als *fuckin' USA, you know?*

DYLAN serveix i torna a seure. Li passa un tomàquet a la PAOLA.

DYLAN

Fot-li, que és de Reus.

PAOLA

Gràcies.

DYLAN

Isabel.

ISABEL

¿Sí?

DYLAN

Com va anar la reunió? *(a PAOLA)* Saps, no?, lo de la reunió, t'ho

ha explicat?

ISABEL

No hem tingut el moment.

DYLAN

No? (a PAOLA) La teva mare l'està liant parda -

PAOLA

Això ja ho sé.

DYLAN

- amb les Putas Rebeldes. (a ISABEL) Us dieu així, no? (a PAOLA) bueno, el que sigui, que s'han organitzat per demanar un, (a ISABEL) joder, explica-ho tú, com va anar la reunió amb l'alcalde?

ISABEL

Pues com vols que vagi?

PAOLA

Amb l'alcalde?

ISABEL

Fatal.

DYLAN

Fatal?

ISABEL

Una derrota més, una derrota menys, què importa? Ara no ens aturem, ara fem pinya.

DYLAN

That's the attitude.

PAOLA

Sí que està bo, eh?, jo-der.

Sona el telèfon de PAOLA. Els tres deixen de menjar.

PAOLA agafa el telèfon.

PAOLA

(al telèfon) Andy. (pausa) Perfecte.

PAOLA penja el telèfon.

PAOLA

És a Plaça Espanya.

DYLAN

(pausa) Per què no fas el teu número? (a PAOLA) Saps que la teva mare feia un número de cabaret de Cleòpatra?

ISABEL
Dylan.

DYLAN

(a ISABEL) A mi em vas dir que faries el número. (s'aixeca, camina cap a la música) Mira, jo ara tinc l'expectativa, és el que té, i no es pot viure d'aquesta manera, amb tantes expectatives sense materialitzar-se, és cert que des que m'ho vas dir fins al moment present han passat mogudes, mogudes totxes, mogudes fotudes, però tu havies dit que faries un número, o no?, el número de la Cleòpatra, i tu ets una dona de paraula, i me n'aniré d'aquí, en cinc minuts, i me n'aniré, i la teva filla se n'anirà, i ens en anirem sense veure el número, i això tampoc és just, o què?
(pausa, a PAOLA) *Li piace di fare il numero, ragazzina. (pausa) Li piace tantissimo.*

ISABEL

En sèrio que estàs ben perturbat.

DYLAN encén la música, comença a sonar una música antiga i cabaretera.

ISABEL

(a PAOLA) A tu no t'esperen a plaça Espanya?

PAOLA

(pausa) Que esperin una mica més.

DYLAN

It's showtime, folks!

ISABEL

(pausa) Sou tal para cuál.

DYLAN

No et pensis.

ISABEL s'aixeca. Comença a fer el número. Però de cop s'atura i para la música.

ISABEL

A veure, un moment, abans de que us faci el número heu de, a mi m'encanta, sí?, però, a veure, perquè és una cosa meva personal, perquè m'agrada, em dona bons records, però entenem que la idea de Cleòpatra como una seductora comehomes és horrorosa, si us pareu a pensar-ho un moment, és una distorsió històrica que els romans...

PAOLA

(l'interromp) Mamá. (pausa) Que el público se va.

ISABEL assenteix. Posa la música de nou.

ISABEL fa el seu número de Cleòpatra.

ISABEL

Los hombres sabios dicen que
Todo está inventado ya.
Anoche pude escuchar
Un sonido peculiar
Cuando en sueños yo volé
Dos milenios hacia atrás
Descubrí que los egipcios
Ya sabían qué era el jazz.

Cleopatra tenía una banda
Una gran banda de jazz.
Cada noche hacía una fiesta
Con su estilo peculiar.
Sedujo a Marco Antonio
Con un ritmo de mil demonios.
Conquistó su corazón
Al compás del charlestón.

La luna y las pirámides
Fueron testigos de su amor.
Las esfinges suspiraban,
Se emocionó el Rey Sol.

Así engañó a los romanos
Que cayeron en sus manos
Les convirtió en esclavos
Del dixie y del fox-trot.

Los romanos querían ser libres,
Los hombres sabios dicen,
Del influjo de Cleopatra
Y sus caderas sin igual.
Octavio no quería caer
En la trampa de su swing
Así que encerró a Cleopatra
Y a la banda le dio fin.

Cleopatra tenía una banda
Una gran banda de jazz.
Cada noche hacía una fiesta
Con su estilo peculiar.
Sedujo a Marco Antonio
Con un ritmo de mil demonios.
Conquistó su corazón
Al compás del charlestón.

Castigada por rebelde
Sin su gran banda de jazz,
Sin poder sentir el ritmo
Como un pez fuera del mar.

Mujer de sangre caliente
Se dejó hincar el diente
Por la malvada serpiente
Y así dejó de bailar.

ISABEL acaba. PAOLA i DYLAN aplaudeixen.

ISABEL
Moltes gràcies.

El telèfon torna a sonar. PAOLA el silenci.

PAOLA
(*pausa, a ISABEL*) Ara sí. (*s'aixeca*)

ISABEL
(*pausa*) Estarem en contacte, oi?

PAOLA
(*afirma*) Quan acabem d'instalar-nos a Andorra vine. Sempre que vulguis.

ISABEL
Igual.

PAOLA
Bé.

DYLAN
(*pausa*) Que tinguis un bon viatge, niña.

PAOLA
(*pausa*) Gràcies.

ISABEL
No t'emportes res?

PAOLA s'apropa a ISABEL i es deixa abraçar per ella.

Una abraçada llarga, de mare a filla.

PAOLA i ISABEL es separen. Es miren.

PAOLA
Cleòpatra.

PAOLA surt.

ISABEL
(*pausa*) Si hi ha alguna cosa per abolir, això és la parella.

DYLAN

Totalment.

ISABEL va per fer-se un canuto d'herba.

DYLAN

Una cosa. *(pausa)* Estàs segura de que l'Stiff ja no tornarà per aquí? Ja sé que no hauria, que li vam tornar tots els diners, però...

ISABEL

(l'interromp) No el vaig convèncer de que ens deixés tranquil.les només amb paraules.

DYLAN

Què?

ISABEL

Si el respecte no funciona només et queda la por.

DYLAN

(pausa) Órale.

ISABEL s'encén el canuto. Una calada.

ISABEL s'aixeca i va cap a la taula. Comença a recollir els plats, lentament.

DYLAN agafa la bossa KIPSTA un altre cop. Mira a ISABEL recollir.

DYLAN deixa la bossa KIPSTA al terra, de nou.

DYLAN

Quan jo hi era, allà al terra, i l'Stiff reventant-me la cara a hòsties, et vaig mirar, Isabel. *(pausa)* Et vaig mirar un moment, als ulls, i vaig, joder, em va fer il.lusió. *(pausa)* Estava patint molt de dolor, físic, això és cert, però no és el primer cop, vull dir que també em sentia feliç, una miqueta feliç, no vull posar-me cursi. Vaig mirar-te als ulls, i vaig veure que hi havia algú, no?, després de tot el que he fet, i després de tot el que et puc haver fet, almenys, no sé, amb tota la merda que significa ser Dylan, com a mínim en aquell moment hi havia algú a aquest món a qui l'importo una mica. *(pausa)* I això mola. *(pausa)* És el que jo dic, no?, no fa falta conèixer a algú. *(pausa)* Perquè t'importi.

ISABEL

(al públic) I llavors camino cap al Dylan. Sense decidir res. Només deixant-me emportar pels meus peus. I apropo la meva cara a la seva. I li miro als ulls. *(pausa)* I li faig un petó. Un petó llarg. Un petó dels que feia segles que no feia. *(pausa)* I quan estic començant a fer-li el petó, en el primer moment d'apropar els meus llavis humits als seus, i d'obrir poc a poc la meva boca per oferir-li, tinc un petit dubte, una mica de por, la por de si

ell respondrà al meu petó recíprocament o si tancarà la boca i em rebutjarà. (pausa) I m'encanta aquesta sensació. M'encanta no saber, per un segon, si sóc desitjada o no. Però m'encantarà molt més veure que sí, que ell també em donarà els seus llavis, que també estaran humits, i que obrirà la seva boca, i amb molta timidesa m'oferirà la seva llengua, viscosa, bullint. Això m'agradarà. Això m'agradarà molt més, què voleu que us digui. (pausa) Sentiré l'escalfor del seu cos. La forma del seu pit. De la seva panxa. Del seu sexe que comença a créixer. La forma de les seves mans fortes agafant-me per l'esquena. La seva olor a hospital i a pernil i a tabac i a suc de taronja de bote. I em sentiré molt còmoda, de cop, amb el seu cos. (pausa) I ens mirarem, una altra vegada, als ulls, i els veuré alegres, agraits, porucs també, i ens farem un altre petó, poc a poc, molt lent aquest, ara que ja sabrem els dos que ens desitjem, amb cura, amb consciència de que els nostres dos cossos estan ferits i dolguts, però també amb ganes de saborejar cada segon, perquè els dos sabrem que aquest és un moment excepcional, perquè sabrem el valor que tenen els primers petons. (pausa) I després me l'emportaré a la meva habitació. (pausa) I llavors, contra tot pronòstic, no ens separarem mai més. (pausa) Serem parella, Dylan Bravo i jo. Sí. No ho decidirem, no farem res perquè això passi, com a mínim al principi, però serem parella, serem inseparables. Una parella curiosa, sí, com totes les parelles. Viurem junts. Compartirem moltes coses. Ens divertirem molt. I ens barallarem molt moltíssim, també. Serem feliços un 20% del temps. Però quin 20%. Impressionant. I l'altre 80 no serà una qüestió de falta de felicitat, sinó de falta de costum. (pausa) Tindrem moltes pors. Por a confiar. Por a compartir. Serem com dos eriços aprenent a guardar les punxes. Però els dos tindrem ganes de descobrir-nos, i d'aprendre a seguir jugant, aquest cop sense fer-nos mal. Follarem bastant. Follarem molt bé. I jo hauré d'aguantar la seva música religiosa de merda, i que de tant es perdi per la ciutat sense dir on va. (pausa) I ell haurà d'aguantar que tingui un parell de clients habituals, més els extrems, perquè clar, ell també serà gelós. (pausa) Però s'ho haurà de menjar amb patates. (pausa) Ell acabarà treballant per l'Ajuntament, al control de plagues, a l'Agència de Salut Pública. (pausa) I em cuidarà. Em cuidarà moltíssim. (pausa) Jo faré el que pugui. (pausa) I seguiré amb la lluita amb les companyes. En sentireu parlar de nosaltres. Farem coses. Farem grans coses. I sobretot deixarem de ser invisibles. I ningú explicarà la nostra història, perquè ho farem nosaltres. (pausa) Recuperaré el contacte amb les meves germanes. Una mica, només, no massa. Seguiran sent unes gilipoyes, però com a mínim trencarem el silenci. Després de vint anys, tornaré a sentir la veu dels meus germans. La Paola ens ajudarà. Seré a la vida de la Paola. I ella serà a la meva. Com a mínim fins que mori. (pausa) Moriré aviat. D'aquí tres anys. (pausa) Moriré de càncer. (pausa) Millor dit, Isabel morirà de càncer. (pausa) La bona notícia és que la meva mort serà molt ràpida, així que casi no veuré patir a la meva filla per culpa meva. Al final haurà tingut raó la tia. (pausa) Tindrem temps. Tindrem temps de disfrutar-nos una mica.

ISABEL mira a DYLAN.

Poc a poc, ISABEL s'apropa a DYLAN. Fins que estan l'un davant de l'altre.

ISABEL i DYLAN es miren.

ISABEL i DYLAN fan per besar-se, però just abans del petó...

FOSC FINAL